

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΣ. 4/3/97

(William Watson)

Μικρή μου χώρα και μεγαλόκαρδη
Μέσα σε κόσμο ξιθουμασμένο,
Που δλομόναχη κι' δλοδοξαστη
Λαμπρά κατώρθωσες και μεγάλα,
Και ξάρνω ντροπίτσες μιάν Εθράκη,
Που εκείνης έπρεπαν τέτοιες δόξες!

Θανάτου ύπνο αυτή κοιμότανε
Μά εσύ 'χει τόλμη, και μονομιζς
Το μαύρο Δράκο μονάχη αντίκρυσς
Που ή πνοή του ήλιους θαμπάνει.
Και τώρα, 'Ελλάδα, σ'όν κόσμο δείχνεις
Του μεγαλείου το ήετο δρόμο.

Αυτή την ώρα σου την δλόχρωση
άνω από κάθε στέκεσαι θλόνο.
Δέν είσαι μόνο πολή και δνάμη
Είται κι' αγάπη και λευτεριά.
'Ο κάθε φόβος καπνός άς γείνη!
'Εμπρός, θεόσταλη ισού 'Ελλάδα!

Ποιοί μελετούν να σ' αλυτοδέσουνε
'Ακαταβάνες, δειλοί, κι' ό,τι άλλο.
Της Οικουμένης όλης οι δίκαιοι
Σέ χαιρετούνε και σε δλογοούν,
Και ραμένος που σε υποδίζεαι,
'Η Κυδισαο είνε, ή Τσαόρας είνε.

Πνόντας μίσος, τό αίμα πίνοντας,
Σε δέντρο' δλόγυρα τη ζωής,
Μορφές χαλνώνσες, καρδιές ραγίζοντας
Σένετ' άκόμα και ζή το φειδι.
'Οποιοι τό τέρας αυτό χτυπήσση
Θα γιάσση τό ένδοξο το σταδι του.

Στης άνομας μέσα τό βόρβορο
Την Τουρκιά λένε πως δένει άρώστια.
'Οχι και τόση, μά κι' έχει δνάμη
Να βασανίζη, να κοπώ, να σφάζη
'Αχ, κι' άξιμιπορούσε την ώρα τούτη,
Να πεση άσήκωτα, μά για πάντα!

Οί Βασιλιάδες, σά χαυνοί δούλοι της
Στό πρόσταγμα της τη διαφεντεύουν
'Από τό τέλος που ό κόσμος σήμερα
Το πεμένει σαν εύλογία.
Και μόνο μ' έργα σάν τά δικά σου
Μακρότε περτει τό φως τό θείο.

'Απότου, 'Ελλάδα, ό οίνος πίντος σου
Μας πρωτογέλασ' απ' άκρη σ' άκρη,
Στης γης την δψη τη χειμωνιάτικη
Δέν έλαμψ' έργο πιδ θεικό.
Και μητ' άκουετηκε μελωδία
Καθώς τό βήμα σου στα πελάγη.

Γλυκές και γλήγορες ώσαν άνοιξης
Μπόρα οι έλπίδες κιντοσ' πεσοδν.
Και λες ξανοίγους, γλυκύτερα δνειρα
'Αναστημένου, καινούριου κόσμου,
Σάν ημερώματα μιας ιδέας
Που τους αϊώνες θη μάς χρυσώση.

'Αχ, και κοντά σου να παραστέκουνταν
'Εκείνη, που δσα τά σφέλματά της,
'Ακόμα τόχει στα φ'λλοκάρδια της
Το καρδιοχτύπι του ήρωισμού!
'Η αγαπημένη μου ή πατρίδα!
Κι' ως τόσο, πάλι: όδν είσαι μόνη.

Κιθαιμιά δνάμη που άγάλη
Στόν κόσμο σπρώχνει ήρό σκοπό
Στόν άγιο δρόμο σου είνε σύντροφος,
Και πιστός σύμμαχος της ψυχής σου.
Σκυμμένη εμπρός σου ή γη τό ψάλλει:
'Ο,τι ούράνο, είνε δικό σου.

'Αργύρης 'Εφταλιώτης

ΝΕΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΟΡΦΕΑ

ΕΣ. 25/2/97

(John Davidson)

Πλανούμενα στα κύματα τό φουσκωμένα,
Που σπάνουν και σημαίνουνε βαρδ παιάνα,
Κι' άκούγ' πάλι τη φωνή που ξεπερνούσε
Και τις Σειρήνες μία φορά, να ψάλλη πέρα.

Μά κάτω από 'Αργώς πανιά δέν ψάλλει τώρα,
Μήτε σε φόβου βάσανο πικρό κι' έλπίδων
Σιμά στο μαύρο Πλούτωνα μόνο στούς λογγους
Της Κρήτης, που πρωτόμαθε τη θεία τέχνη.

Βραχνά τραγούδα κι' έλεγε, στη Λύρ' από ω:
'Καθ' όχτώ χρόνια, νέοι έφτά, κι' έφτά κοπέλλες
Του Μινωταύρου τάχτι μία φορά χορταίνα,
'Όσπου τον σπάραζε ό Θησέας στη φωλιά του.

'Μά κι' άπ' τό βρωμογέννητο της Πισιπάτης
Παιδί, αγριότερος Μινωταύρος στην Κρήτη.
Με μάτι 'Αργου, μ' έκατό Βοιάρω χέρια,
Και με της 'Υδρας τά θεόφριχα κεφάλια,

'Στό αίμ' άρέσκουνταν να ζή και να κυλιέται
Τών δυστυχών που έπρεπε να διαφεντεύη.
'Ό 'Ιδη! δσα τό 'Αραράτ και σ'ό θά βλέπη;
Τό χιόνι σου χλωμότερο θα γείνη με όργια

'Αφαγής και λύσσας και φωτιάς; Κοίταζε κείθε!
(Και ξάρνω γλύκανε ή φωνή). — Ποίος είν' εκείνος
Που άπ' την 'Αθήνα πρόβαλε καθώς και τότες
'Απ' τά πελάγη πάνω αυτά σωτήρας ήρθε;

'Νέος Θησέας είν' αυτός, κι' είρη ή φέρνει.
Ποιά δνάμη να σταματήση την όρμη του!
Ποίος της 'Ελλάδος Βασιλόπουλο θα πείση
Να μη βοηθή τη γη που φύτρωσε ή 'Ελλάδα!

'Εδώ 'ναι που κι' ή μάνα των Θεών Κυβέλη
Τόν κόσμο πρωτοδίδαξε να χιζή χώρες,
Να έργώνη, κι' ύστερα καρπό να θησαυρίζη.
'Εδώ κι' ή 'Αμάθεια βύζαζε τό Δία.

'ΕΚ' οι Νόμοι πώφερε στη Σπάρτη ένας Λυκούργος,
Την Κρήτη άκόμ' αρχήτερα τηνε δλογοδσαν.
'Ελα, την πρώτη λεφτεριά ξανάφερε μας,
Γιατ' είμαστε παιδιά σου, Βασιλόπουλό μου!

'Αργύρης 'Εφταλιώτης